

MSB 301

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers

Een pleidooi voor de opstanding

door Andrew Brown

Abraham zou Isaak hebben geofferd (Gen.22:16) toen hij op de proef werd gesteld. Abraham redeneerde **“dat God bij machte was hem [Isaak] zelfs uit de doden op te wekken”**¹ (Hebr.11:18). Hij wist dat Isaak levend moest zijn om Gods beloften te kunnen vervullen. Abraham, een man die door God werd bemind, geloofde dat Gods manier om de dood ongedaan te maken, de opstanding was. Het Oude Testament geeft verslagen van opstanding die Gods vermogen en plan om opstanding te gebruiken aantonen: Elia heeft de zoon van de weduwe opgewekt (I Koningen 17:17-24), Elisa heeft de zoon van de Sunamitische vrouw opgewekt (II Koningen 4:18-37) en een dode man werd opgewekt toen hij de beenderen van de dode Elisa aanraakte (II Koningen 13:21). In het dal van de dorre beenderen ontmoette Ezechiël de vijandige dood (Ezechiël 37). Net als Abraham moest hij echt geloven in Gods beloften aan de overleden aartsvaders. De Heer confronteerde Ezechiël met zijn twijfel: **“Mensenkind, kunnen deze beenderen herleven?”** (Ezechiël 37:3). Alle aartsvaders, die voor het blote oog slechts een hoop dorre beenderen waren, zouden worden opgewekt. In dit visioen was Ezechiël getuige van een levengevende, de dood omkerende opstanding. Heel Israël stond levend voor Ezechiël. Ezechiël zag de opstanding in praktijk en kon met zekerheid zeggen, net als Paulus: **“Waarom wordt het bij u ongelofelijk geacht, als God doden opwekt?”** (Hand.26:8). Dit beantwoordt de hypothetische vraag van Job: **“Als een mens sterft, zou hij herleven?”** (Job 14:14). Job wist van de opstanding. **“Nadat mijn huid aldus geschonden is, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen, die ik zelf mij ten goede aanschouwen zal, die mijn eigen ogen zullen zien en niet een vreemde”** (Job 19:26-27). Hij wist dat God hem uit de dood zou roepen om Hem met zijn eigen ogen in het vlees te zien.

De opstanding komt constant voor in het Nieuwe Testament. In de verkondiging van het Koninkrijk vonden opstandingen plaats om te laten zien wat er in die toekomstige tijd zou komen. Jezus zond de

---

¹ Citaten zijn, tenzij anders aangegeven, uit de Nieuwe Vertaling 1951 van het NBG.

apostelen uit met de macht om doden op te wekken (Matt.10:7-8). De opstanding van Lazarus was een hoogtepunt in de bediening van de Heer. **“Deze ziekte is niet ten dode, maar ter ere Gods, opdat de Zoon van God erdoor verheerlijkt worde”** (Joh.11:4). Lazarus was niet in de hemel, maar ‘sliep’ in de staat van de dood: **“Lazarus, onze vriend, is ingeslapen, maar Ik ga daarheen om hem uit de slaap te wekken”** (Joh.11:11). Hij zei tegen Martha: **“Uw broeder zal opstaan”** (Joh.11:23). De dood had een tijdelijke overwinning behaald. Het deed er niet toe hoe lang Lazarus dood was, want God schiep de mens in het begin uit stof. God heeft onze haren geteld en, ongeacht hoe lang we in de dood slapen, Hij zal ons weer samenvoegen, met verheerlijkte lichamen. De rebellie tegen God bracht de “prikkel des doods” teweeg. De gevolgen van de dood lieten Jezus wenen. Jezus keerde deze vloek om: **“Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven”** (Joh.11:25). Net als bij Lazarus wordt het leven niet onmiddellijk gegeven.

De verlossing van de gelovige berust op de dood en opstanding van de Heer. **“Want vóór alle dingen heb ik u overgegeven, hetgeen ik zelf ontvangen heb: Christus is gestorven voor onze zonden, naar de Schriften, en Hij is begraven en ten derden dage opgewekt, naar de Schriften”** (I Cor.15:3-4). Hoewel Hij in de dood sliep, leeft onze Verlosser! Hij is geen dode Verlosser (I Cor.15:20). **“Ik ben de eerste en de laatste, en de levende, en Ik ben dood geweest, en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden, en Ik heb de sleutels van de dood en het dodenrijk”** (Openb.1:17-18). De dood kon de Schepper van het leven niet vasthouden, en omdat Hij opstond, zullen ook wij opstaan. De mythische uitdrukking “de opstanding van het lichaam” komt niet voor in de Schrift. Opstanding van de doden is de Bijbelse term. De christelijke ‘hoop’ is gekaapt door de mythen van de Griekse filosofie. Plato's visie op de onsterfelijkheid van de ziel heeft de ware hoop op opstanding besmet en deze veranderd in een valse hoop op ‘onmiddellijke heerlijkheid’ in de hemel bij de dood. Het christendom is de waarheid van de opstanding bijna kwijtgeraakt. Mensen omarmen de troostende gedachte dat ze in de hemel zullen leven, zonder opstanding daarin te betrekken. Ze eren de vijand, de dood. Er is geen behoefte aan opstanding als gelovigen zich momenteel in de hemel bevinden. Opstanding is niet nodig als het lichaam hinderlijk is en sommigen al duizenden jaren zonder lichaam in de hemel zijn. De satan begon de leugen dat de mens onsterfelijk is door te zeggen: **“Gij zult geenszins sterven”** (Gen.3:4). De mens is niet onsterfelijk. De Bijbel spreekt over dode zielen, niet over onsterfelijke. Steel dit niet van Jezus, **“die alleen onsterfelijkheid heeft”** (I Tim.6:16). Jezus schenkt onsterfelijkheid aan gelovigen na de opstanding, wanneer het sterfelijke met onsterfelijkheid wordt bekleed (I Cor.15:53-54).

De Here Jezus was werkelijk dood. Hij werd begraven. Hij werd opgewekt. In tegenstelling tot de bevooroordeelde tradities van de mens, laat de Bijbel niet zien dat iemand buiten een lichaam om leeft. Bovendien spreekt de Schrift over opstanding, niet over reïncarnatie of reanimatie. Jezus ging bij Zijn dood niet naar de hemel of naar de “hel”. Hij ging pas na Zijn opstanding de hemel binnen (Joh.20:17). Toen ging Hij lichamelijk naar binnen, net als Henoch en Elia. Toen Jezus opstond, had Hij een verheerlijkt lichaam. **“Ziet mijn handen en mijn voeten, dat Ik het zelf ben; betast Mij en ziet, dat een geest geen vlees en beenderen heeft, zoals gij ziet, dat Ik heb”** (Luc.24:39). Jezus was geen geest; Zijn opgestane lichaam was fysiek. Hij kon worden aangeraakt en at voedsel: **“Hebt gij hier iets te eten?”** (Luc.24:41). Lucas, de arts, stelt vast dat dezelfde dode man aan het kruis tot leven is opgewekt. De kracht van het zien van iemand die dood was geweest, maar nu zeker leefde, bracht twijfelaars tot geloof. Het getuigenis van hun eigen ogen was het bewijs voor Zijn volgelingen en zelfs voor sommige vijanden. Jacobus, de ongelovige broer van de Heer, werd een gelovige na zijn opstanding. Toen hij geconfronteerd werd met de opgestane Verlosser, geloofde Paulus. Paulus verwees in zijn onderwijs naar ooggetuigenverslagen en preeste zonder schaamte de opstanding. De Atheense “geleerden” hadden geen plaats voor de opstanding en begrepen de boodschap van Paulus verkeerd. Ze beweerden: **“Hij schijnt een verkondiger van vreemde goden te zijn; want hij bracht het evangelie van Jezus en van de opstanding”** (Hand.17:18). Paulus verheerlijkte de opstanding zozeer dat zij dachten dat hij haar vergoddelijkte. Festus concludeerde spottend dat Paulus’ “waaninnige” boodschap ging over een dode man, Jezus, van wie Paulus beweerde dat hij leefde (Hand.25:19). Deze opvatting was in tegenspraak met de gangbare opvatting over de dood.

Als de dood de poort naar het eeuwige leven is, waarom is Jezus dan opgestaan? Het is een verwrongen geloof dat zegt dat mensen niet dood zijn als ze sterven, waardoor dood en leven met elkaar worden vermengd. Leven en dood zijn tegenpolen. Gods methode om de doden weer tot leven te brengen, is de opstanding. De engel sprak tot de vrouwen bij het graf: **“Wat zoekt gij de levende bij de doden? Hij is hier niet, maar Hij is opgewekt.”** (Luc.24:5-6). Jezus leeft omdat Hij is opgestaan. Zonder opstanding **“zijt gij nog in uw zonden”** (I Cor.15:17). Als de doden niet worden opgewekt, is zelfs Christus niet opgewekt... (I Cor.15:16). De dood en opstanding van Christus zijn met elkaar verbonden. **“Indien er geen doden opgewekt worden, dan is Christus ook niet opgewekt”** (I Cor.15:16). **“Want evenals in Adam allen sterven, zo zullen ook in Christus allen levend gemaakt worden”** (I Cor.15:22). **“Er zal een opstanding van rechtvaardigen en onrechtvaardigen zijn”** (Hand.24:15). Zonder geloof zullen velen de tweede dood sterven in de poel van vuur (Openb.20:14). Dan wordt **“de dood verzwolgen in de overwinning”** (I Cor.15:54).

Paulus verwachtte geen leven buiten het lichaam in de hemel, maar leven door opstanding. Hij streefde ernaar **“Hem te kennen en de kracht zijner opstanding”** (Fil.3:10). Zonder opstanding **“zijn ook zij, die in Christus ontslapen zijn, verloren”** (I Cor.15:18). Een onmogelijke uitspraak als gelovigen onmiddellijk in de hemel zouden zijn wanneer ze sterven! De doden keren terug tot stof, zoals God heeft verklaard (Gen.3:19); zonder opstanding zouden zij stof blijven. Gelovigen zijn zonder opstanding **“de beklagenswaardigste van alle mensen”** (I Cor.15:19). **“Indien er geen doden worden opgewekt, laten wij eten en drinken, want morgen sterven wij”** (I Cor.15:32; Pred.8:15). Paulus is het eens met Prediker. Hij koppelt het begrip “onder de zon” aan “zonder opstanding”. Zonder opstanding blijven allen in de dood. Als je niet opstaat, is je geloof zonder inhoud (I Cor.15:14). Deze verzen zijn verwarrend voor mensen die hopen op de onmiddellijke heerlijkheid van de hemel. Laat de hoop die de Bijbel geeft niet van je afpakken. De opstanding moet zijn juiste plaats krijgen in het fundament van de waarheid.

Adams geslacht is gehersenspoeld door satans leugen over de dood te geloven. In plaats van algemeen aanvaarde mythische tradities te accepteren, moet ons begrip van de dood worden bepaald door de vele details die in Gods volmaakte Woord te vinden zijn. **“Het dodenrijk looft U niet, de dood prijst U niet; wie in de groeve zijn neergedaald, hopen niet op uw trouw. De levende, de levende, hij looft U, zoals ik heden doe”** (zoals Hizkia tot God bad, Jes.38:18-19). Alleen de levenden kunnen de Heer loven en prijzen. Alleen de levenden hebben bewustzijn en hoop. **“De levenden weten tenminste, dat zij sterven moeten, maar de doden weten niets”** (Pred.9:5). **“... er is geen werk of overleg of kennis of wijsheid in het dodenrijk (het graf), waarheen gij gaat”** (Pred.9:10). David kende dit lot en geloofde de waarheid over de dood. Door inspiratie schreef hij: **“Wat voor gewin ligt er in mijn bloed, in mijn nederdalen in de groeve? Kan het stof U loven, kan dat uw trouw vermelden?”** (Ps.30:10). Stof kan de Heer niet loven. De waarheid over de dood vult de bladzijden van de Bijbel, maar wordt genegeerd en verdraaid. Job en Prediker worden belasterd, maar hun leer over de dood is in overeenstemming met de hele Bijbel. De orthodoxie blijft vrijwillig onwetend en verkiest de valse troost van fabels boven Gods kostbare waarheid. En de menigte volgt blindelings haar blinde leiders.

Jezus Christus is het voorbeeld van Gods methode om ons tot leven te brengen met Hem. Hij is gestorven en uit het graf opgestaan, om nooit meer de dood te ervaren. **“Gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteit des Vaders, zo... zullen wij het ook zijn (met hetgeen gelijk is) aan zijn opstanding”** (Rom.6:4-5). De ellendige gevolgen van de dood zijn overal om ons heen. De verwachting van de opstanding in de Schrift geeft ons hoop. Christus heeft de dood overwonnen, en daarom zal de gelovige dat ook doen! **“De ure komt, dat allen, die in de graven zijn, naar zijn stem zullen horen, en zij zullen uitgaan”** (Joh.5:28-29). Naarmate de dagen verstrijken, komt de dood dichterbij, maar God zal **“ons vernederd lichaam veranderen... zodat het aan zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig wordt”** (Fil.3:21).

De Sadduceeën verwierpen het idee van de opstanding (Matt.22:23), maar beweerden de geschriften van Mozes te aanvaarden. Zij dachten ten onrechte dat Mozes niet over de opstanding sprak. Om hun standpunt te ‘bewijzen’ verzonnen zij een verhaal. Jezus doorzag hun bedrog op meesterlijke wijze

door Exodus 3:6 te citeren: **“Ik ben de God van Abraham... Hij is niet een God van doden, maar van levenden”** (Matt.22:32-33). Jezus leerde dat hoewel deze mannen dood waren, hun opstanding in Gods gedachten zeker was; voor Hem waren ze net zo goed levend. Toch proberen predikers vandaag de dag de truc van de Sadduceeën te gebruiken door de waarheid te verdraaien en te zeggen dat de doden leven zonder opstanding. Ze halen verkeerd begrepen en uit hun verband gehaalde teksten aan en scheiden die van de volledige context van de Bijbel. Ze dwalen omdat ze de Schrift niet kennen. Laten we de Sadduceeën niet navolgen, maar bereid zijn om aan de kant van Gods waarheid te staan, zelfs als dat betekent dat we ons onderscheiden van de massa die blindelings de traditie volgt. De Bijbel heeft veel te zeggen over de opstanding en noemt dat **“het eerste onderwijs”** (Hebr.6:1-2). Voor de geïnspireerde mensen die het verkondigden en voor degenen die luisterden en geloofden, was het elementair onderwijs. Tegenwoordig wordt de opstanding niet begrepen. De betekenis ervan is bijna verloren gegaan in de vage fabels en verkeerde voorstellingen van de dood die veel geesten hebben vertroebeld. Laten we zoeken naar wat God werkelijk heeft onderwezen in zijn heerlijke Woord en laten we het geloven. De opstanding is de enige hoop voor de gelovige in Christus.

Gepubliceerd in januari 2015